

onze Universiteit, dat van meet af aan de verhoudingen daar anders zijn gezien, dan elders aan de Universiteiten der 19e eeuw. De gedachte van de eenheid des levens, werd daar weer gegrepen. En al spotte men met de bierbrouwers en de kruideniers die een Universiteit gingen stichten, men toonde daarmee slechts den diepsten zin van de Christelijke levensbeschouwing niet te hebben begrepen.

Alles is uwe, en allerwege hebt gij een roeping. Natuurlijk niet in dien zin alsof ieder individueel in staat zou zijn, alles te verrichten. Maar wel zoo, dat ieder persoonlijk te beleven heeft den organischen samenhang des levens en dat hij een verantwoordelijkheid heeft tegenover dat alles, dat in Christus ook het zijne werd.

Daarom mag dan ook aan de Vrije Universiteit de gedachte niet groeien van het Universitair exclusivisme, dat elders werd gevonden. Onze Universiteit is geen van de omgeving door hoge muren geïsoleerd vestinkje met onaantastbare burgers en een buiten de Christelijke ethiek vallende vestings-moraal; onze Universiteit is slechts uiting van het feit, dat God aan Zijn volk ook een rijkdom van kennis en wetenschap heeft willen geven en dat Hij aan dat volk ook een taak geeft, midden in de cultuur eener natie.

De waarachtige *adeldom* van directeuren en curatoren, van professoren en van studenten onzer Universiteit is in zijn diepste wezen dezelfde als die van bakkers en slagers, van turfgravers en straatmakers; het is de adeldom die alleen daarin bestaat, dat zij hun werk geheiligd kunnen zien door het bloed van Christus en dat zij hun taak zich gesteld weten in hooge verantwoordelijkheid aan den heiligen God. Dat is de waarachtige adeldom des levens. En wanneer onze Universiteit haar hoogheid in iets anders zou zoeken dan daarin, dan ware het beter, dat zij van den dag van heden af niet meer bestond.

Maar als wij het zoo zien, dan blijkt de oude waarheid, dat onze belijdenis de oudste is van al de hedendaagsche opvattingen, maar dat zij tegelijkertijd altijd de nieuwste is en de solutie van de meest moderne problemen in zich draagt. Want immers, bij onze opvatting kan het niet anders, of de Universiteit vraagt aan het leven, wat het leven behoeft. Zoolang de Universiteit haar beginsel handhaaft en dat consequent doet, is het niet mogelijk, dat het belijdende volk zijn Universiteit loslaat. De Universiteit is dan een stuk van Uw leven, mijn broeders en zusters, waarin tot uiting komt, dat alles Uwe is en gij met dat alles, ook met Uw Universiteit, van Christus zijt.

Propaganda voor de democratisering van de wetenschap behoeven wij dan ook niet. Zeker, de Universiteit zal dan niet worden Uw slavin, en *wil* dat ook niet worden evenmin als gij slaaf van de Universiteit zult willen zijn. Slaven-verhoudingen kent men trouwens niet in het koninkrijk Gods. Maar wel zal de Universiteit dienen en zult gij dienen. Neen, nu niet zoo als men het wel eens wil, dat de Universiteit *U* dient en *gij* de Universiteit dient. Wie het zoo ziet, begrijpt tenslotte toch